

OGLASNIK LAVANTINSKE ŠKOFIJE

Vsebina: 34. »Basilica Minor« je postala Lurška cerkev v Rajhenburgu. — 35. Duhovne vaje za duhovnike v letu 1929. — 36. Naznanilo o sprejemu v škofijsko dijaško semenišče Maksimilijanišče-Viktorinišče za šolsko leto 1929/30. — 37. Izpregledi oklicev in zakonskih zadržkov. — 38. Pristojna Ministrstva za verske in versko-šolske zadeve. — 39. Vlaganje prošenj. — 40. Obnovitev cerkveno-konkurenčnih odborov. — 41. Sv. Vavilavsko romanje v Pražo. — 42. Osebna naznanila.

34.

„Basilica Minor“¹ je postala Lurška cerkev v Rajhenburgu.

PIUS PP. XI.

Ad perpetuam rei memoriam. Edocet Nos Venerabilis Frater Episcopus Lavantinus in dioecesis suae loco »Rajhenburg« nuncupato ecclesiam paroecialem exstare, quae, in honorem Beatae Mariae Virginis Lapurdensis Deo dicata, anno MCMXIV sollemniter consecrata est. Ad formam basilicarum mediae aetatis exstructum, idem templum altaribus conspicuis decoratum est ac picturis, quae, mysteria Sacratissimi Rosarii effingentes, parietes affabre ornant. Sacris vero functionibus peragendis ipso in templo, congruis sacris suppellectilibus praedito, clerus paroeciae ac sacerdotes, qui degunt in proximo monasterio cisterciensi, operam sollertem ac devotam praestant; atque illuc Christifideles non modo e Slovenia sed e vicinioribus etiam regionibus frequentes, peregrinorum quoque more, Virginis Lapurdensis opem imploraturi, conveniunt. Haec animo repetentes, cum Venerabilis Frater Lavantinus Episcopus humillime atque enixe Nos rogaverit ut ipsam sacram aedem, sive marianum Sanctuarium Basilicae dignitate augere de Nostra indulgentia velimus, Nos hujusmodi votis annuendum ultro libenterque existimavimus. Conlatis igitur consiliis cum Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui Sacrorum Rituum Congregationi praepositi sunt, motu proprio atque ex certa scientia ac matura deliberatione Nostris deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum templum paroeciale sive Sanctuarium quod sub titulo Beatae Mariae Virginis Lapurdensis in loco Rajhenburg dioecesis Lavantinae intra fines positum est, titulo Basilicae Minoris una cum privilegiis atque honorificentis, quae juxta Apostolica decreta huic titulo competunt, honestamus ac decoramus. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces jurgiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et

¹ Brevis Apostolici No. 116/29.

obtinere; illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite judicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die VIII m. Junii an. MCMXXIX Pontificatus Nostri octavo.

L. S.

P. Card. Gasparri
a Secretis Status
m. p.

35.

Duhovne vaje za duhovnike v letu 1929.

V dveh skupinah se vršijo skupne duh. vaje za duhovnike v tekočem letu: I. skupina od 19.—23. avgusta v dijaškem semenišču: »Maksimilijanišče-Viktorinišče« v Mariboru ter II. skupina od 23.—27. septembra v zdraviliščnikapelina Slatini.

V minulem jubilejnem letu sedemstoletnice lavant. škofije se je več kot polovica lavantinskih svetnih duhovnikov udeležila predpisanih duhovnih vaj. Ta častna udeležba na duhovnih vajah ne kaže samo, na kako plemenit način je lavantinska duhovščina obhajala sedemstoletni spomin škofije, ampak obenem dokazuje, kako se razrašča med duhovščino ideja vsakoletnih duhovnih vaj. Zdi se, da duhovnikovo dušo kar žeja po tihih dnevih, posvečenih izključno kulturi lastne notranjščine: »Sitivit anima mea ad Deum fortem, vivum.« (Ps 41, 3).

Poleg najgloblje notranje potrebe vabi letos duhovništvo k duhovnim vajam še zlatomašniški jubilej sv. očeta Pija XI., ki je iz tega razloga z očetovsko radodarnostjo na široko odprl studenec izrednega svetega leta ter hkrati nujno priporočal vsem, a posebno duhovnikom, notranjo obnovitev. Piše namreč dobesedno v apost. pismu »Auspicientibus Nobis« z dne 6. januarja 1929: »... Nam se zdi, da spomin onega dne, ko smo sprejeli duhovniško oblast, prav močno opominja vse one, ki so odlikovani z isto oblastjo: naj vse svoje življenje od dne do dne bolj skrbno in vestno spravljajo v sklad s svetostjo svojega častivrednega stanu... da se bo, kar vedno želimo, popolnoma obnovil mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem.«

Naposled kliče na duhovne vaje Katoliška akcija, zakaj v znamenju Katoliške akcije, ki naj po zamisli sv. očeta Pija XI. prenovi vse v Kristusu, se bodo vršile letošnje duhovne vaje.

Kako tuje je dolgo zvenelo ime: Katoliška akcija nam katoliškim Slovenem! Mnogoteri sobratje kar niso vedeli, kaj bi s KA in kako naj po KA prešinejo svoje vernike z novim duhom za udejstvovanje, za širjenje in za obrambo katoliških načel v zasebnem, družinskem in družabnem življenju.

Letošnje pastoralne konference pa bodo častitim sobratom vzele strah pred KA ter pokazale, da KA ni nikako novo društvo, ni nova organizacija ampak le novo gibanje (actio) za staro veliko idejo krščanstva: »instaurare omnia in Christo« (Ephes 1, 10.). To gibanje mora zajeti vernike po vseh župnijah ter jih vneti za živo, aktivno krščansko življenje, ki se naj javlja v cerkvi, v šoli, v društvih, v družinah in v socialnem življenju. Kako naj KA vse to doseže? Papež Pij XI. pojasnjuje: s pritegnitvijo in z soudeležbo laikov v apostolatu Cerkve. Laiško apostolstvo naj pomaga duhovništvu v misijonskem delu verske obnove! (Osservatore Rom. 26. feb. 1926.) Pa naj se v KA še tako pod-

črtava laiški apostolat, srce in glava vsega gibanja mora biti duhovnik. Če duhovnik ne sodeluje, »in vanum laboraverunt, qui aedificant eam« (Ps 126, 1): KA in katoliška preroditev se ne bo izvedla. Zato so si letošnje duhovne vaje stavile za svoj cilj: ogreti duhovništvo za velike ideje KA ter razpravljati o vprašanjih, ki so že dolgo mnogim sobratom na jeziku, kot: Kaj prinaša KA katoliški Sloveniji? Ali smem verovati v napovedane plodove KA? Kako naj ogrejem svoje vernike za KA? Kako naj duhovnik pride do večje iniciative v verskem in dušnopastirskem življenju? Kaj bo treba v župniji najprej prenoviti? itd. Ta in še druga vprašanja o KA se bodo reševala in pojasnjevala v tihoti letošnjih duhovnih vaj; srce pa mora zagoreti v svetem ognju in trdni odločitvi: »quia hora est iam nos de somno surgere« (Rom 13, 11). »Igne veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?« (Luc 12, 49.)

Sv. Cerkev obvezuje svoje duhovnike, da se vsaj vsako tretje leto udeležijo skupnih duhovnih vaj, ali pa jih opravijo posamič v redovnih hišah, določenih od Ordinarija, ozir. v Domu duhovnih vaj (Kan 126). Nikdo ne bo zahteval več od duhovnika kot terja kánon. Toda veliko duhovnih sobratov prireja leto za letom z izredo dušnopastirno vnemo svojim župljanom stanovske duhovne vaje, da jih zavarujejo pred sodobno materialistično strujo. In sam naj bi ne imel vsako leto svojega milostipolnega časa, da si nabere novega poguma, novih moči in nove tolažbe za »vročino dneva!« »Venite ergo seorsum in desertum locum et requiescite pusillum.« (Marc 6, 31.)

Prijave za duhovne vaje naj se izvršijo pravočasno in kot doslej po dek. uradu. Bivanje pri zasebnikih ob času eksercij ni v skladu z resnostjo duhovnih vaj! Vstrajati je treba do uradnega zaključka duhov. vaj. Tudi duhov. vaje morajo imeti svoj čas!

Tečaji v »Domu duhovnih vaj« v tretjem četrtletju 1929.

Za duhovnike: od 8. do 12. julija, od 5. do 9. avgusta, od 19. do 27. avgusta (osemdnevne), od 2. do 6. septembra in od 15. do 21. septembra (petdnevne).

Za inteligente: od 14. do 18. avgusta.

Za abituriente: od 18. do 22. julija in od 24. do 28. julija.

Vsak tečaj se začne zvečer prvega in konča zjutraj drugega zgoraj imenovanih dni: Udeleženci naj bodo v »Domu« do 6. ure zvečer prvega dne. Za udeležbo naj se pravočasno prijavijo. Ako bi kdo izmed prijavljenih ne mogel priti, naj se pravočasno odglasi, da napravi mesto drugemu. — Oskrbnina znaša za čas tridnevni duhovni vaj 120 Din. — Naslov: Vodstvo »Doma duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Duhovne vaje za duhovnike v kolegiju oo. jezuitov pri Sv. Andražu v Labodski dolini se vršijo letos: I. Od 22. julija zvečer do 26. julija zjutraj. II. Enako: od 26. do 30. avgusta. III. Od 9. do 13. septembra. Prijave: Rektorat kolegija oo. jezuitov, St. Andrä im Lavanttal, Kärnten. Lastne sobice na razpolago. Prilika za vsakdanje maševanje. Dnevni prispevek za prehrano: 5 S. (= 40 Din).

36.

Naznanilo o sprejemu v škofijsko dijaško semenišče Maksimilijanišče-Viktorinišče za šolsko leto 1929/30.

Glede sprejema v šk. dijaško semenišče za prihodnje šolsko leto 1929/30 se naznanja sledeče:

Pogoje za sprejem je škofijska sinoda l. 1900 določila takole:

»§ 69. Alumni in seminarium non suscipiuntur, nisi qui legitimo matrimonio in dioecesi Lavantina oriundi, moribus probi, corpore sani, aetate non iusto provectiores et sua indole et voluntate spem attulerint, eos ecclesiae Lavantinae sacro ministerio perpetuo se tradituros esse.« (Actiones et constitutiones Syn. dioec. anno sacro 1900 institutae et peractae, pag. 456.)

Z ozirom na to sinodalno določbo in na sedanje razmere veljajo sedaj sledeči pogoji:

1. Poklic za duhovniški stan.
2. Prošnjiki morajo biti zakonski sinovi dobrih krščanskih starišev ter lepega vedenja.
3. Telesno zdravje.
4. Prošnjiki se le tedaj morejo upoštevati, če so vsaj z dobrim uspehom dovršili osnovno šolo ali kak gimnazijski razred.
5. Glede na starost imajo prednost tisti, ki po dovršenem VIII. gimnazijskem razredu še ne bodo prestopili 21. starostnega leta.
6. Vsak gojenec mora biti preskrbljen s potrebno obleko in perilom. Kaj mora vse imeti, se bo prošnjiku naznanilo obenem z rešitvijo prošnje na priloženem »naročilu«. Stroške za učne knjige, šolske potrebščine, za zdravnika in zdravila morajo poravnati gojenci sami, oziroma njihovi stariši ali namestniki.
7. Prošnji za sprejem naj se priložijo: krstni list, zadnje šolsko izpričevalo, ubožni list in zdravniško izpričevalo. Prosilci, katerih prošnje se ugodno rešijo, morajo podati pismo izjavo ali obveznico, podpisano tudi od njihovih starišev ali od variha in sopodpisano od dveh zanesljivih prič, s katero se prosilci sami skupno s svojimi stariši, oziroma varihom ali kakim drugim dobrotnikom obvežejo, da bodo preskrbovalnino letnih Din 4000.— povrnili semeniški blagajni, v slučaju, da bi gojenec iz lastne krivde ne postal duhovnik lavantinske škofije. V svoto Din 4000.— se v takem slučaju seveda všteje znesek, ki se za gojenca morebiti plačuje v semeniško blagajno tekom vsakega šolskega leta. Obrazec za to obveznico se bo priložil rešitvi prošnje.

Prošnje za sprejem v šk. dijaško semenišče se morajo vložiti najdalje do 31. julija t. l. potom pristojnih župnijskih uradov na šk. ordinariat v Mariboru. Župnijski uradi naj vestno poročajo o nravnem obnašanju prošnjikov, njihovi nadarjenosti, njihovih domačih, v kakšnem gmotnem stanju se nahajajo stariši ali sorodniki prošnjikov in koliko bi mogli za gojenca letno prispevati. Tudi naj župnijski uradi poročajo, če so prošnjiki glede na zdravje in postavo po njihovem mnenju sposobni za vzvišeni duhovski stan. Nezadostno opremljene prošnje se ne bodo upoštevale. Ravnateljstvu dijaškega semenišča se naroča, da poizveduje še posebej o vsakem prošnjiku z vprašalno polo, ki se pošlje v izpolnitev prošnjikovemu župniku ali kaki drugi zanesljivi osebi. Pričakuje se objektivnih poročil.

Zadnji teden julija, od 25.—31., se morajo vsi prošnjiki osebno predstaviti ravnateljstvu dijaškega semenišča, Koroščeva ulica 12.

Ker je še zmeraj velika draginja in ker šk. dijaško semenišče ne more izhajati s svojimi dohodki, bodo stariši morali tudi letos, kakor doslej, za vsakega gojenca plačevati neki letni prispevek, čigar višina se bo določila za vsakega gojenca posebej z ozirom na njegove premoženjske razmere.

37.

Izpregledi oklicev in zakonskih zadržkov.

Za državno področje je v ljubljanski in mariborski oblasti dosedaj še v veljavi zakonsko pravo, kakor je določeno v drugem poglavju starega avstrijskega občega državlanskega zakonika (o. d. z.), in se morajo župnijski uradi in stranke nanj ozirati in ga upoštevati, da se izognejo neprilikam in varujejo veljavnost sklenjenega zakona.

Predpisi omenjenega zakonskega prava so v kratkem podani v Cerkvenem zaukazniku za lavantinsko škofijo l. 1918, št. XIII., odst. 77. Opozori se na nekatere bolj pogostne in važne zadeve in se omenijo le dotični državni predpisi.

1. Oklici. Po državni postavi (o. d. z. §§ 69—74; 85—87) so oklici potrebni za veljavnost zakona in se morata zaročenca oklicati vsak v župniji svojega bivališča. Kdor v kraju, kjer se hoče poročiti, še ne stanuje polnih šest tednov, se mora oklicati tudi tam, kjer je prej dalje kot šest tednov stanoval, ali pa mora počakati, dokler bo na svojem novem bivališču že šest tednov.

Za državno področje daje Srezki poglavar izpregled enega ali dveh oklicev, v nujnih slučajih tudi izpregled vseh treh oklicev; izven nujnih slučajev podeljuje izpregled vseh treh oklicev Veliki župan. Če ženin in nevesta bivata v področju različnih Srezkih poglavarjev ali Velikih županov, mora vsak pri svojem pristojnem Srezkem poglavarju ali Velikem županu prositi izpregleda.

Kadarkoli se izpregledajo vsi trije oklici, zahteva državna oblast, da morata ženin in nevesta pred poroko vpričo svojega dušnega pastirja s prisego potrditi, da ne vesta za noben zadržek. Če je mogoče, naj se ta prisega izvrši pred oblastvenim poverjenikom; če to ni lahko mogoče, naj dušni pastir privzame dve priči. Prisega se more takole glasiti: »Jaz I. I. prisežem pri vsevednem Bogu, da mi ni znan noben zadržek mojega nameravanega zakona z I. I. Kakor gotovo naj mi Bog pomaga.« O prisegi se naredi zapisnik, ki ga podpišeta ženin in nevesta, župnik in oblastveni poverjenik, oziroma priči. Zapisnik se priloži drugim poročnim listinam in se označi tudi v poročni knjigi.

Oklici se vršijo tudi pri mešanih zakonih (o. d. z. § 71). Nekatoliški zaročenec si mora oskrbeti oklice od svojega verskega predstojnika; za pravoslavne v mariborski oblasti je doslej glede oklicev navadno pristojen srbsko-pravoslavni vojni svečenik v Mariboru in v Celju. Ako nekatoliški verski predstojnik odkloni oklice, naj nekatoliški zaročenec to naznani pristojnemu Srezkemu poglavarju s prošnjo, da izvrši, oziroma izpregleda oklice.

2. Nedoletni, ki še niso dopolnili 21. leta in tudi niso od sodišča proglášeni za polnoletne, ne smejo zakona skleniti brez dovoljenja zakonskega očeta. Nedoletnim, katerih oče je umrl ali ne more izvrševati očetovske pravice, in nezakonskim nedoletnim daje ženitbeno dovoljenje sodišče po zaslišanju variha. Če se oče ali varih neopravičeno branita, pristati na zakon, ga sodišče po modri presoji razlogov sme samo dovoliti. Kakor nedoletni tudi polnoletni, ki so še pod očetovsko oblastjo ali so pod kuratelo, ne smejo brez dovoljenja sodišča skleniti zakona (o. d. z. §§ 49—53, 172—177, 251). Dano ženitbeno dovoljenje se mora označiti v poročni knjigi in, ako je izdana v tej zadevi posebna listina, se ista priloži drugim poročnim listinam.

Oče da svoje dovoljenje ustno ali pismeno. Če da svoje dovoljenje ustno, se to zgodi pred župnikom in dvema pričama. V izpraševalni zapisnik in v poročno knjigo, ali vsaj v poročno knjigo se zapiše: I. I., oče nedoletnega (nedoletne) I. I., dajem pred podpisanimi pričama svoje očetovsko dovoljenje, da se omenjeni moj sin (omenjena moja hči) poroči z I. I. — Podpišejo se oče in obe priči. Ako oče ne zna pisati, se privzame še podpisatelj imena, ki podpiše očeta v navzočnosti obeh prič. Ako oče nedoletnega zaročenca ne more priti k župniku, kjer se vrši poroka, izda predpisano, po besedilu zgornjemu enako dovoljenje za zakon pismeno in ga podpišejo oče in dve priči, podpiši se overovijo pri sodišču ali pri notarju, ali pa vsaj župnik s svojim imenom in uradnim pečatom potrdi istinitost podpisov. Kadar se pravnoveljavno pismeno dovoljenje ne more narediti, pa tudi oče ne more priti do župnika, zadostuje, če izreče oče svoje privoljenje pred tremi zanesljivimi pričami; te potem pred dušnim pastirjem pričajo o očetovi izjavi in svojo izpoved potrdijo s svojim podpisom v poročni knjigi.

3. Poroke vojakov in drugih državnih uslužbencev. Zadevni predpisi so podani v Oglasniku 1927, št. VI., odst. 49. Izrecno se pripomni, da samo za čas aktivne prezentne službe ženitev ni dopustna brez dovoljenja vojaške oblasti, zato se more tudi rekrut, predno nastopi službo v kadru, oženiti brez dovoljenja vojaške oblasti, ako mu je sicer ženitev postavno dovoljena.

4. Inozemci, to je podaniki tujih držav, naj se izkažejo z izjavo pristojne inozemske oblasti, da njihovemu zakonu v državi SHS nič ne nasprotuje; če tuja država zahteva tudi civilne oklice (n. pr. Italija), mora inozemec pred poroko dobiti tudi dokaz o opravljenih civilnih oklicih ali o oprostitvi od teh. Nobene izjave pristojne inozemske oblasti ne potrebujejo podaniki Angleške, Švice in severno-amerikanskih zveznih držav.

Opozori se tudi na tar. post. 325 (Oglasnik 1924, št. VII., odst. 41 — tozadevno dovoljenje izda navadno srezki poglavar — in na predpise novega zakona o državljanstvu v Oglasniku 1929, št. II., odst. 18).

5. Obrok vdovstva (o. d. z. §§ 120, 121). Če je vdova noseča, se pred porodom ne more iznova poročiti. Ako je nosečnost dvomna, se more šele po preteku šestih mesecev zopet močiti; ako pa po pričevanju izvedencev nosečnost ni verjetna, izda sreski poglavar po preteklih treh mesecih dovoljenje za poroko. Opozori se tudi na predpise za poroko vdov in vdovcev, ki ne morejo predložiti mrtvaškega lista umrlega zakonskega sodruža, v Oglasniku 1924, št. I., odst. 3.

6. Glede razdiralnih zakonskih zadržkov se omenijo še nekatere razlike med cerkvenim in državnim zakonskim pravom. Po državnem pravu je podlaga zadržku *disparitas cultus* (o. d. z. § 64) veroizpoved, ne pa krst, je torej zakon neveljaven med kristjani in osebami, ki niso krščanskega veroizpovedanja. *Mixta religio* po državnem pravu ni zadržek, tudi oviralen ne.

Pred državno oblastjo dokazano prešuštvo tudi brez obljube zakona (o. d. z. § 67) je državni zakonski zadržek, ravnotako ako sta si dve osebi obljubile zakon in je le ena izmed njih stregla po življenju zakonskemu sodružu, ki je bil napoten njunemu zakonu, četudi se umor ni izvršil (§ 68).

Državna zadržka krvnega sorodstva in svaštva obstojita v celi ravni vrsti, v stranskih vrstah pa segata do četrtega kolena državnega štetja ali do drugega kolena kanoničnega štetja. Državno štetje stranskih vrst se razlikuje od kanoničnega štetja v tem, da se po prvem štejejo vse osebe izvzemši deblo, po drugem pa le osebe ali rojstva v eni stranski vrsti. Zadržkov duhovnega sorodstva in javne spodobnosti po državnem pravu ni.

Zadržek pomote se v bistvu strinja s cerkvenim pravom, le v eni točki sega celo dalje. Po § 58 o. d. z. ima mož pravico zahtevati, da se proglasi zakon za neveljavnega, če je našel po poroki ženo že od drugega nosečo. To pravico izgubi le, če se je poročil z vdovo pred potekom vdovskega obroka. Na to okoliščino naj se v danem slučaju nevesta previdno opozori, da jo ženinu prej naznani in mu tako odvzame priložnost, zahtevati za državno področje razveljavo zakona, ki je cerkveno veljaven.

Državne izpreglede zakonskih zadržkov daje Veliki župan. Prošnje za izpregled, ki se sestavljajo enako kakor za cerkveno področje, podpišeta in predložita zaročenca, župnijski urad le potrdi resničnost podatkov. Prošnji se priložijo potrebni kolkovani matični listi (Lav. šk. ur. list 1919, št. II., odst. 25). Prošnja se kolkuje s 5 Din in pridene se kolek za takso, ki se določi po tarifnih postavkah v Oglasniku 1924, št. VII., odst. 41. Ako za kateri zadržek ni določena taksa za izpregled, zadostuje za rešitev kolek 20 Din.

7. Po državnem zakonskem pravu (§ 75) se mora poroka vršiti pred pristojnim župnikom obeh ali vsaj enega izmed zaročencev, ali pred od pristojnega

župnika pooblaščenim duhovnikom in pred dvema pričama. V tem se bistveno razlikuje državno pravo od cerkvenega. Po državnem pravu poroča veljavno le pristojni župnik, torej župnik kraja, kjer imata oba ali vsaj eden zaročencev pravo ali nepravo domovanje. Po cerkvenem pravu pa poroča veljavno le župnik kraja, kjer se vrši poroka, najsi zaročenca tamkaj bivata ali ne. Državno pravo se torej ozira na osebe in njih pristojnost, cerkveno pa glede na veljavnost le na kraj poroke, zastran pripuščенosti pa tudi na pristojnost ali domovanje zaročencev.

Ta razlika cerkvenega in državnega prava se mora upoštevati zlasti pri porokah po pooblastilu. Natančneje pojasnilo o tem je podano v Cerkv. zauk. za lav. šk. 1918, št. XIII., str. 141. Za dotično pooblastilo je predpisana taksa po tar. post. 324, e (Oglasnik 1924, št. VII., odst. 41).

38.

Pristojna Ministrstva za verske in verskošolske zadeve.

Na podlagi zakona o ureditvi vrhovne državne uprave z dne 31. marca 1929 je po ministrski odredbi od 20. maja 1929, št. 39.860¹ določeno naslednje.

Posli bivšega Ministrstva ver so preneseni na resor Ministrstva pravde, oddelek za vere. Ta oddelek se deli v 4 odseke, med katerimi je odsek za rimsko-katoliško vero.

V področje tega odseka spadajo zadeve, katere je prej reševal katoliški oddelek Ministrstva ver. Izločeni pa so po isti odredbi in glasom dopisa Ministrstva pravde, versko odelenje, z dne 1. junija 1929, V. br. 12.352 »svi poslovi verske nastave, ukoliko su potpadali pod resor bivšeg Ministarstva Vera, i preneti na resor Ministarstva Prosvete, u kojem je za ove poslove formiran posebni Odsek. Tako isto iz budžeta bivšeg Ministarstva Vera izlučeni su i odgovarajući krediti za subvencije nastavnih zavoda i lične prinadležnosti prevedenog i razvrstanog osoblja ovih zavoda i predati na raspolaganje rečenog Ministarstva, koje će počam od 1. juna 1929. god. otvarati potrebne kredite, i kojemu se za poslove ove vrste treba ubuduće obraćati.

To se da p. n. duhovščini na znanje s pripombo, da je treba vloge v verskih zadevah, ki so se prej naslavljele na Ministrstvo ver, odslej naslavljati na Ministrstvo pravde Kraljevine SHS, oddelek za vere (versko odelenje), vloge v zadevah verskega pouka pa na Ministrstvo prosvete, odsek za verski pouk. Vloge se pošiljajo potom kn.-šk. ordinariata (prim. naslednji odstavek tega Oglasnika).

39.

Vlaganje prošenj.

Na ponovno pritožbo pristojne oblasti se gospodje duhovniki vnovič opozarjajo na predpise zadevajoče način uradovanja¹ ter se opomnijo, naj vse prošnje (n. pr. za podporo, pomoč, povrnitev selitvenih stroškov) vlagajo le potom kn. šk. ordinariata, ker sicer stvar samo zavlačujejo zaradi poizvedovanja in ker uradom, ozir. oblastim povzročajo nepotrebno delo, sebi pa prav nič ne koristijo.

¹ Operationes et constit. Syn. dioec. Lav. Maribori 1912. Cap. CLXXXV. Pg. 834. n. 10.

40.

Obnovitev cerkveno-konkurenčnih odborov.

Gospod Veliki župan mariborske oblasti je z okrožnico od 2. maja 1929, V. br. 211/2, razglasil naslednje:

»Povodom prošelj nekaterih sreskih poglavarjev za navodila, dali bi bilo cerkveno-konkurenčne odbore, katerim je potekla funkcijska doba, obnoviti kakor dosedaj z volitvami, ali jih imenovati z dekreti, odrejam:

Pri obnovitvah cerkveno-konkurenčnih odborov je postopati kakor dosedaj po določilih § 13. zakona z dne 28. aprila 1864, dež. zak. št. 7, t. j. imenovana občinska predstojništva in občinski odbori prizadetih občin imajo tudi nadalje voliti člane cerkveno-konkurenčnih odborov.

Cerkveno-konkurenčnih odborov, ki so zakoniti predstavniki cerkvenih občin, ni po njihovem bistvu in funkcijah smatrati za politične ustanove. Volitev teh odborov spada med dolžnosti in pravice, ki jih morajo vršiti občinska predstojništva in občinski odbori. Čl. 4. zakona o izpremembi zakonov o občinah in oblastnih samoupravah (Ur. l. št. 13/5 ex 1929) pa izrecno določa, da ostane pristojnost občinskih uprav še nadalje ista, kakor je določena z dosedanjimi zakoni.

Postopati je torej v tem pogledu povsem po dosedanji, ustaljeni praksi.

Sreski poglavarji v Čakovcu, Dolnji Lendavi, Murski Soboti, Prelogu ter v Prevaljah imajo v tem predmetu analogno postopati po tozadevnih določilih na njih teritoriju veljavnih zakonov.«

To se sporoči p. n. župnijskim uradom v vednost in ravnanje.

41.

Sv. Vaclavsko romanje v Prago.

Za čas odsotnosti lavantinskih duhovnikov, ki se udeležijo tega jubilejnega romanja, podelim tam, kjer ni mogoče dobiti namestnika, pravico binacije v nedeljo, gg. udeležencem pa spremenim dolžnost brevirja v molitev enega dela sv. rožnega venca.

V Mariboru, dne 18. junija 1929.

† Andrej, l. r.,
škof.

42.

Osebna naznanila.

Kn. šk. duhovni svetovalec je postal č. o. Marko Fišer iz reda oo. kapucinov pri Sv. Jožefu blizu Maribora (15. junija 1929).

Umeščen je bil č. g. Jožef Kodrič, župnik pri Sv. Danielu na Razboru, kot župnik pri Sv. Rupertu v Slov. gor. (1. junija 1929).

Postavljen je bil č. g. župnik Janez Rožman pri Sv. Petru v Zavodnjem za soprovizorja župnije Sv. Daniel na Razboru (1. junija 1929).

Nastavljen je bil č. g. Štefan Bakan, provizor pri Sv. Rupertu v Slov. gor., kot kapelan istotam (s 1. junijem 1929).

Lavantinski knezoškofijski ordinariat

v Mariboru, dne 19. junija 1929.